

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 6Csp/19/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5418200771
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Veselá
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2018:5418200771.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín sudkyňou JUDr. Janou Veselou v spore žalobkyne: O., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., korešpondenčná adresa: G., proti žalovanej: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom Košice, Bočná 10, IČO: 36 863 017, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovaná má voči žalobkyni právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou, doručenou na tunajší súd dňa 14.05.2018, sa žalobkyňa domáhala určenia, že spotrebiteľský úver č. 5077652376 poskytnutý žalovanou žalobkyni na základe Zmluvy o splátkovom úvere (spotrebiteľský úver) zo dňa 22.09.2015, je bezúročný a bezpoplatkový.

2. Žalobu odôvodnila tým, že je spotrebiteľom podľa zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a dopadá na ňu v celom rozsahu spotrebiteľská ochrana podľa Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Dňa 22.09.2015 uzatvorili so žalovanou Zmluvu o splátkovom úvere (spotrebiteľský úver), ktorou jej žalovaná poskytla splátkový úver č. 5077652376 (ďalej len „zmluva“) za nasledovných podmienok, uvedených v zmluve: a) výška úveru: 12 500,00 eur, b) výška úrokovej sadzby vo výške: 10,90 % p. a. (po zohľadnení zľavy), c) výška splátky: 191,08 eur mesačne, d) splácanie úveru v mesačných splátkach: rovnomerné, e) počet rovnomerných mesačných splátok: 108, f) ročná percentuálna miera nákladov (RPMN): 12,64 %, g) priemerná hodnota RPMN: 10,07 %, h) celková čiastka spojená s úverom: 20.634,33 eur, i) iné náklady: 6,46 eur mesačne poplatok za poistenie k úveru. Zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaná pri uzavretí zmluvy vystupovala v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa vystupovala ako spotrebiteľ, keďže pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Zmluva zároveň predstavuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere (ktorej právny režim sa spravuje podľa zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 29.09.2015). Z uvedeného dôvodu zmluvné dojednania zmluvy podliehajú prieskumu a ochrane v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Účelom poskytnutia úveru bolo jeho použitie na úhradu záväzkov žalobkyne zo skorších úverových zmlúv, a to spôsobom uvedeným v článku II. bod 1 Zmluvy. Žalobkyňa má za to, že žalovaná pri uzavretí zmluvy postupovala v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a v rozpore s ustanoveniami Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch a zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom ide o nasledovné

nedostatky: A. V zmluve nie je správne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a táto nie je vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch); v zmluve nie je správne uvedená ročná percentuálna miera nákladov a táto nie je vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch); v zmluve je uvedená vyššia suma mesačnej splátky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, než je suma vypočítaná na základe údajov uvedených v zmluve (výška úveru, počet mesačných splátok a dojednaná ročná úroková sadzba). Podľa § 2 písm. g) až i) zákona o spotrebiteľských úveroch, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj poisťné a náklady spojené so zmluvou o zabezpečení záväzku spotrebiteľa podľa tohto zákona, ktorých uzavretím bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok. Celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Ročnou percentuálnou mierou nákladov (RPMN) sú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19. Je zrejmé, že medzi celkovými nákladmi spotrebiteľa, celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a ročnou percentuálnou mierou nákladov existuje z ekonomického, právneho, ako aj z významového hľadiska bezprostredná vzájomná prepojenosť. Všetky uvedené zákonné termíny sú základnými finančnými parametrami zmluvy o spotrebiteľskom úvere, umožňujúce spotrebiteľovi posúdiť rozsah svojho záväzku a tým majú pre spotrebiteľa podstatný význam. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch je zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom (čo v súčte predstavuje celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť). Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so spotrebiteľským úverom je teda jediným údajom, ktorý vo finančnom vyjadrení umožňuje spotrebiteľovi poznať rozsah svojho záväzku (ktorého obsahom je povinnosť niečo dať - zaplatiť veriteľovi súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom). Nadväzujúc na uvedené, v prvom rade už samotná suma celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, uvedená v zmluve vo výške 20.634,33 eur, je zjavne nesprávna. Výsledok prepočtu súčinu sumy rovnomernej mesačnej splátky uvedenej v zmluve v sume 191,08 eur a počtu 108 splátok sa rovná 20.636,64 eur, čo je iná suma, než suma v zmluve uvedená. Ak by žalobca zaplatil veriteľovi 108 splátok v sume 191,08 eur, výsledkom nikdy nebude celková zaplatená čiastka vo výške 20.634,33 eur a preto je tento údaj nepravdivý a zavádzajúci. Pri posudzovaní uvedeného nedostatku je nepodstatné, že finančný rozdiel (sumy 20.634,33 eur a výsledku súčinu sumy 191,08 eur a 108 splátok) predstavuje sumu 2,31 eur. Z hľadiska dôsledkov by totiž aj takýto nedoplatok žalobkyne bol rovnako vymáhateľný núteným výkonom rozhodnutia, ako akákoľvek iná (aj vyššia) suma nedoplatku. Podstatné je, že suma celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v zmluve nebola vyčíslená na základe údajov platných v čase jej uzatvorenia, nebola uvedená v správnej čiastke, čo je v rozpore so zákonným ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch a má za následok, ako by táto podstatná (zákonná) náležitosť zmluvy nebola uvedená vôbec. Iba uvedenie správnej výšky si plní svoj účel pravdivo informovať spotrebiteľa o podmienkach úverovej zmluvy. Je irelevantné, či zmluva obsahuje vyššiu alebo nižšiu nesprávne uvedenú sumu. Cieľom uvedených ustanovení zákona je pravdivo informovať spotrebiteľa, čo sa v danom prípade nestalo. Preto je potrebné z uvedeného dôvodu považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Záver, že nesprávne uvedené základné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch znamenajú to isté, ako keby vôbec uvedené v zmluve ani neboli, potvrdzuje aj konštantná rozhodovacia prax súdov (viď napr. Rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 14.03.2017, sp. zn. 11Co/8/2017, zo dňa 21.06.2016, sp. zn. 11Co/199/2016 a zo dňa 25.04.2017, sp. zn. 11Co/98/2017, Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 03.12.2014, sp. zn. 5Co/373/2014, Rozsudok Okresného súdu Kežmarok zo dňa 15.12.2017, sp. zn. 8Csp/150/2016, Rozsudok Okresného súdu Čadca zo dňa 18.01.2018, sp. zn. 12C/160/2016). Pri posudzovaní uvedených nedostatkov je potrebné brať na zreteľ, že úver bol na základe zmluvy žalobkyňi poskytnutý žalovanou - bankou, a teda bolo od žalobkyne legitímne očakávať, že žalovaná bude pri poskytovaní úveru postupovať voči nej s odbornou starostlivosťou tak, ako jej to ukladá zákon o bankách. Žalobkyňa uzatvárala zmluvu u žalovanej s dôverou v pravdivosť a hodnovernosť údajov, ktoré žalovaná pripraví v písomnej podobe a predloží žalobkyňi na podpis. V tomto smere legitímne očakávania žalobkyne naplnené neboli. Takýmto postupom žalovaná nespĺnila zákonnú povinnosť postupovať pri vykonávaní bankovej

činnosti s odbornou starostlivosťou. Pre priemerného spotrebiteľa (bežne informovaný a priemerne rozumný) je pritom oblasť finančných a úverových vzťahov zložitou problematikou, preto je potrebné, aby poskytovateľ úveru postupoval pri dojednávaní úveru s odbornou starostlivosťou, čo pri uzatváraní zmluvy nebolo zo strany žalovanej naplnené. Zmluva však obsahuje viacero ďalších nezrovnalostí, pretože skutočná celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, má byť v skutočnosti ešte nižšia, pričom súčasne nesedí ani suma mesačnej splátky (resp. ani počet mesačných splátok), ani údaj o RPMN. Ako vyplýva z výpočtu vykonaného prostredníctvom vzorca „Simulátor ročnej percentuálnej miery nákladov (APR)“ dostupného na webových stránkach Európskej komisie (výpočet vychádza z jednotlivých alternatív údajov, ktoré sú v Zmluve uvedené): a) pri úvere vo výške 12.500,00 eur, úrokovej sadzbe úveru 10,90 % p. a., počte mesačných splátok 108 so zohľadnením dĺžky prvého obdobia splátky úveru (od 22.09.2015 do 15.11.2015) a mesačným poplatkom za poistenie úveru vo výške 6,46 eur mesačne, má byť správne mesačná splátka vo výške 189,83 eur (vrátane poisťného), RPMN 12,46 % a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vo výške 20.501,64 eur, a teda mesačná splátka a aj celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť má byť v skutočnosti menej, než žalovaná od žalobkyne na základe Zmluvy požaduje, b) pri úvere vo výške 12.500,- eur, úrokovej sadzbe úveru 10,90 % p. a., mesačnej splátke (dojednanej podľa Zmluvy) vo výške 191,08 eur (vrátane poisťného vo výške 6,46 eur mesačne), so zohľadnením dĺžky prvého obdobia splátky úveru (od 22.09.2015 do 15.11.2015), má byť úver vo výške 12.500,- eur splácaný správne v 107 mesačných splátkach s poslednou splátkou v sume 148,77 eur, pritom RPMN je vo výške 12,47 % a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vo výške 20.403,25 eur a teda menej, než žalovaná od žalobkyne na základe Zmluvy požaduje, pritom žalovaná od žalobkyne vyžaduje viac splátok (108 namiesto 107) a navyše poslednú splátku vo vyššej sume, než aká má byť. Z uvedených výpočtov je zrejmé, že okrem nesprávne uvedenej celkovej čiastky ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (ktorá nie je vyčíslená na základe údajov platných v čase jej uzatvorenia), je v zmluve nesprávne uvedený aj údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ktorá taktiež nekorešponduje s údajmi platnými v čase uzatvorenia zmluvy) a nesprávne je vyčíslená aj suma mesačnej splátky (suma 191,08 eur vrátane poplatku za poistenie je vyššia, než splátka v skutočnosti má byť), resp. počet splátok. Na tieto údaje vzhľadom na ich nesprávnosť sa rovnako hľadí, akoby v zmluve neboli vôbec uvedené. Podľa § 7 ods. 15 zákona o spotrebiteľských úveroch je veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať. V zmysle citovaného ustanovenia, uvedenie popísaných nesprávnych údajov zmluvy je porušením povinnosti žalovaného ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov a súčasne aj konaním v rozpore s vynaložením odbornej starostlivosti. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet ku zmluvnému jednaniu prichádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na všetky zmluvné dojednania pripravený a skúsený. Žalobkyňa nemohla pred uzavretím ovplyvniť obsah zmluvy, túto mala žalovaná vopred pripravenú, to znamená že zmluva nebola medzi žalobkyňou a žalovanou dojednaná individuálne. Žalobkyňa preto nemohla ovplyvniť to, že údaje uvedené v zmluve nekorešpondujú s jej ekonomickou realitou. Z vyššie uvedených skutočností vyplývajú nasledovné právne následky: 1. Nakoľko zmluva neobsahuje základné zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch a to ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmluvy sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov, 2. Nakoľko je zrejmé, že žalovaná podmienkami uvedenými v zmluve požaduje od žalobkyne bez právneho dôvodu vyššie plnenia, než je v skutočnosti oprávnená požadovať (konkrétne ide o vyššiu sumu mesačnej splátky, než aká podľa vstupných údajov jej výpočtu uvedených v zmluve má byť, resp. počet splátok a v súvislosti s tým aj o celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť), tento skutkový stav napĺňa skutkovú podstatu ustanovenia § 53 ods. 4 písm. v) Občianskeho zákonníka, podľa ktorého za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. V dôsledku uvedeného skutkového a právneho

stavu zmluva neobsahuje ďalšiu podstatnú náležitosť, konkrétne výšku (mesačnej) splátky, resp. počet splátok podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch (uvedenie nesprávneho údaja nie je splnením povinnosti zo strany žalovaného), v dôsledku čoho sa spotrebiteľský úver poskytnutý podľa Zmluvy rovnako v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov. B. Zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch); zmluva neobsahuje súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny (§ 9 ods. 2 písm. n) zákona o spotrebiteľských úveroch). Vo vzťahu k absencii základnej zákonnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov) žalobca konštatuje, že na základe zmluvy v skutočnosti nedošlo k amortizácii istiny úveru odo dňa 15.11.2015 (dátum prvej splátky úveru uvedený v zmluve) a teda podľa zmluvy na istinu nemohlo byť vykonaných 108 (dojednaných) splátok, ale v skutočnosti iba 107, pretože od poskytnutia úveru do prvej splátky úveru vznikol úrok vo výške presahujúcej sumu v Zmluve uvedenej mesačnej splátky (viď Dôkazy: Výpočty vykonané prostredníctvom vzorca „Simulátor ročnej percentuálnej miery nákladov (APR) - časť amortizačná tabuľka, Obdobie 1“). Namietaná skutočnosť má za následok, že istina úveru sa začala amortizovať neskôr a tým bola priebežne amortizovaná aj v nižšej sume, čo počas celého obdobia trvania úverového vzťahu podľa zmluvy malo prinášať žalovanej finančný prospech v podobe vyššej sumy naakumulovaného úroku. Žalobkyňa nemala možnosť v procese uzatvárania Zmluvy nijako ovplyvniť dátum prvej splátky úveru, dátum 15.11.2015 do zmluvy uviedla žalovaná. Žalobkyňa pri uzavretí zmluvy nemala informácie, že dôsledkom takto uvedeného dátumu prvej splátky bude skutočnosť, že istina úveru sa začne splácať neskôr, fakticky bude splácaná iba v 107 splátkach a úver (suma 12.500,- eur) bude úročená dojednaným ročným úrokom 10,90 % až do v poradí druhej splátky (tzn. o 1 mesiac dlhšie než bolo rozumné očakávať) a všetky následné úroky budú vypočítavané zmluvnou sadzbou 10,90 % ročne z vyššej sumy istiny (z dôvodu jej amortizácie neskôr a v nižšej miere). Spotrebiteľ má pritom právo byť informovaný o výške úrokov z úveru a rozhodne nepostačuje, ak je úrok zahrnutý do jednej splátky spolu s istinou a poplatkami (viď rozsudok Okresného súdu Námestovo zo dňa 30. 11. 2015, sp. zn. 7C/102/2014). Ak zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, možno dospieť len k takému záveru, že v tomto prípade ide o obligatórne náležitosti s následkom vyvolávajúcím stav, kedy je úver nutné vyhodnotiť ako bezúročný a bez poplatkov (viď rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 21. 06. 2016, sp. zn. 11Co/199/2016). Zákonom stanovené členenie uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch a uvedenie jednotlivých čiastok úveru, nie je svojvoľné, ale predstavujú prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. (viď rozsudok Okresného súdu Čadca zo dňa 18. 01. 2018, sp. zn. 12C/160/2016). V zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch sa vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti spotrebiteľský úver poskytnutý podľa zmluvy považuje za bezúročný a bez poplatkov rovnako vzhľadom na skutočnosť, že Zmluva neobsahuje základnú zákonnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, čo v tomto prípade malo za následok, že žalobkyňa pri uzatvorení zmluvy nemala žiadne informácie o neskoršom začatí splácania istiny a o jeho ekonomických dôsledkoch. V tomto prípade je dôležité uviesť, že zo strany žalobkyne nejde o to presadzovať formalistický prístup pri posudzovaní výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov ako (v čase uzatvorenia zmluvy) zákonnej podstatnej náležitosti Zmluvy. Avšak v tomto prípade neuvedenie informácie o tom, že istina sa začne splácať o mesiac neskôr oproti prvej splátke (pritom žalovaná ako subjekt, ktorý zmluvu pripravoval, v čase jej uzatvorenia disponoval touto informáciou) je spôsobilé v procese uzatvárania zmluvy spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku a znamená, že zmluva neobsahuje zrozumiteľné vyjadrenie počtu splátok (zmluvné strany si dojednali fixné anuitné splátky, obsahujúce ako splátku istiny, tak i splátku úrokov - toto však v skutočnosti spíňa iba 107 splátok) a spôsobu amortizácie istiny úveru. V intenciách uvedených skutočností, žalovaná do zmluvy zároveň opomenula zahrnúť podstatnú náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. n) zákona o spotrebiteľských úveroch - súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny (ako tomu bolo v prípade prvej splátky žalobcu), čím žalobkyňa neposkytla podstatné informácie o úvere, v dôsledku čoho žalobkyňa nemala možnosť poznať a porovnať podmienky zmluvy, čo predstavuje podľa žalobkyne klamlivé opomenutie v zmysle zákona

o ochrane spotrebiteľa. Neuvedenie základnej zákonnej náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti na konanie žalovanej. Spotrebiteľ v dobrej viere uzaviera zmluvu s predávajúcim, od ktorého očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkané produkty koná profesionálne a oproti spotrebiteľovi so znalosťou ponúkaných služieb v predmetnej oblasti, čo zodpovedá pocitvému prístupu v podnikaní. Použitie nekalej obchodnej praktiky pri konaní so spotrebiteľom, je závažným zásahom do práv spotrebiteľa chránených zákonom.

3. Žalovanej bola žaloba spolu s uznesením zo dňa 22.05.2018, sp. zn. 6Csp/19/2018 doručená dňa 23.05.2018 a k tejto uviedla, že vo vzťahu k žalobnému návrhu poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že v čase vzniku zmluvného vzťahu právna úprava neumožňovala domáhať sa osobitného súdneho určenia tejto špecifickej sankcie podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“). Až dňa 01.01.2018 nadobudla účinnosť príslušná novelizácia zákona č. 129/2010 Z. z. - čl. XII zákona č. 279/2017 Z. z. - ktorým bolo zavedené nové ustanovenie odseku 4 v § 11: „Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať ..... určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.“. Doplnené ustanovenie je sprevádzané odkazom na poznámku pod čiarou č. 18ba, ktorá znie: „18ba) § 137 ods. c) a d) Civilného sporového poriadku“. Je teda zreteľne prejavovým zámerom zákonodarcu, aby prípustnosť tohto typu určovacej žaloby podliehala podmienkam štandardne vyžadovaným pri určovacích petitoch, najmä čo do tvrdenia a preukázania existencie kvalifikovaného, tzv. naliehavého právneho záujmu v zmysle § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku. „Naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení treba skúmať predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním žaloby a konečný zmysel navrhovaného rozhodnutia. Ak žalobca neosvedčí svoj naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení, ide o samostatný a prvoradý dôvod pre zamietnutie žaloby. Pokiaľ teda súd dospeje k záveru, že tá-ktorá určovacia žaloba nie je z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení spôsobilým alebo prípustným prostriedkom ochrany práva, zamietne žalobu bez toho, aby sa zaoberal meritom veci.“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 241/2008 zo dňa 04.03.2009). „Je preto primárnou povinnosťou všeobecných súdov, aby sa pri rozhodovaní o určovacej žalobe vysporiadali najprv s otázkou existencie či neexistencie naliehavého právneho záujmu žalobcu. O vecnej opodstatnenosti žaloby môžu rozhodovať až po zistení, že naliehavý právny záujem je daný. Pokiaľ všeobecné súdy postupujú tak, že rozhodnú o vecnej opodstatnenosti určovacej žaloby bez toho, aby dospeli k záveru o existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu, porušia tým základné právo na súdnu ochranu ďalšieho účastníka konania (spravidla žalovaného).“ (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 382/2010 zo dňa 27.01.2011, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 590/2017 zo dňa 06.10.2017). „Procesná povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha (žalobcu). Pokiaľ chce žalobca osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi účastníkmi a k potrebe určiť súdom, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, na druhej strane vysvetliť, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši (odstraňuje neistotu vzťahu účastníkov konania alebo vytvára pevný základ pre jeho usporiadanie).“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 31/2011 zo dňa 06.12.2012). V popísaných súvislostiach žalovaná namietala, že žalobkyňa nepredniesla žiadne konkrétne tvrdenie, ktoré by zodpovedalo zákonnej požiadavke právneho záujmu na požadovanom určení. Táto okolnosť je sama osebe plne postačujúcim podkladom pre zamietnutie žaloby. Súčasne žalovaná poukazuje na ustálený prístup súdnej praxe, vrátane najvyšších súdnych autorít, že určovacia žaloba spravidla nie je opodstatnená tam, kde možno žalovať na splnenie povinnosti (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 28/2009 zo dňa 26.05.2010). Ak má teda žalobkyňa dojem, že banke zaplatila viac, než na čo mala nárok, má predsa možnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia. Právna neistota je teda výlučne hypotetická a žalobkyňou účelovo konštruovaná, čo zásadne nepostačuje pre naplnenie zákonného predpokladu kvalifikovaného záujmu; práve naopak, žaloba iba prispieva k rozmnožovaniu zbytočných sporov a ďalšiemu zahlcovaniu už tak preťaženej súdnej sústavy, v priamej kontradičcii k cieľom, ktoré zákonodarca sledoval rekonštrukciou civilného sporového procesu. A navyše, ak by banka kedykoľvek pristúpila k súdnemu vymáhaniu pohľadávky, žalobkyňa by jednoznačne mala možnosť v rámci procesnej obrany vzniesť voči žalobnému návrhu všetky námietky, ktoré sú obsiahnuté aj v podanej žalobe. So zreteľom na právnu úpravu prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany žalovaná popiera všetky skutkové a iné tvrdenia žalobkyne.

4. Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie na deň 23.10.2018, o 12,15 hod., na ktoré predvolal strany sporu, keď predtým nariadené pojednávanie na deň 20.09.2018 bolo zrušené z dôvodu, že súd vyhovel žiadosti žalovanej o odročenie pojednávania. Žalobkyňa predvolanie na pojednávanie určené na deň 23.10.2018 prevzala dňa 19.09.2018. Deň pred pojednávaním, o 17:36 hod. súdu odoslala emailovú správu, v ktorej oznámila, že sa pojednávania nemôže zúčastniť z dôvodu, že pracuje v Banskobystrickom kraji a na nový termín pojednávania nemá v práci schválené voľno, okrem toho nevlastní motorové vozidlo, nie je časovo flexibilná a nemá právneho zástupcu, ktorý by ju mohol vo veci zastupovať. Požiadala o ospravedlnenie jej neúčasti na pojednávaní a prípadné odročenie pojednávania. Súd žalobkyni emailovou správou, odoslanou dňa 23.10.2018 o 9:37 hod. oznámil, že jej žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovuje, keď súd takto rozhodol za použitia ust. § 183 ods. 1 CSP, podľa ktorého pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Aj v prípade, ak neschválené pracovné voľno žalobkyne predstavovalo dôležitý dôvod, pre ktorý sa nemôže dostaviť na pojednávanie, pre odročenie pojednávania by bolo potrebné splniť aj druhú kumulatívnu podmienku, a to preukázať, že od žalobkyne nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechala zastúpiť. V danom prípade to od nej bolo možné spravodlivo požadovať, pretože táto nenavrhol svoj výsluch, takže jej osobná účasť nebola nevyhnutná a pojednávania sa tak mohla zúčastniť prostredníctvom zvoleného zástupcu, ktorým nemusel byť nevyhnutne advokát, resp. právny zástupca. Na pojednávaní sa mohla dať zastúpiť rovnako ako pri úkone podania žaloby, keď na tento úkon splnomocnila svojho manžela (č.l. 12 spisu v spojení s lustráciou v Registri obyvateľov na č.l. 20 spisu), ktorý má aj právnické vysokoškolské vzdelanie, nakoľko v plnomocenstve na č.l. 12 spisu má uvedený pred menom titul JUDr. Prípadne sa žalobkyňa mohla dať zastúpiť akoukoľvek inou osobou, keď na zvolenie zástupcu mala dostatok času (viac ako 1 mesiac medzi doručením predvolania na pojednávanie a dňom pojednávania).

5. Nakoľko súd žiadosti žalobkyne o odročenie pojednávania nevyhovel, pojednávanie vykonal v jej neprítomnosti a za prítomnosti právneho zástupcu žalovanej, ktorý oproti písomnému vyjadreniu k žalobe (ktoré obsahovalo námietku neprípustnosti podanej žaloby a námietku absencie naliehavého právneho záujmu) na pojednávaní doplnil, že už vo vyjadrení k žalobe žalovaná poukázala na to, že procesné bremená, teda tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu, zaťažujú v tejto súvislosti výlučne žalobkyňu. Žalobkyňa nepredniesla žiadne skutkové tvrdenie, ktoré by bolo možné považovať za splnenie zákonnej podmienky právneho záujmu. Existuje viacero dôvodov, pre ktoré je táto okolnosť mimoriadne významná v kontexte predmetu sporu. Po prvé je výrazom ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, že určovací rozsudok môže plniť svoju funkciu len vtedy, keď jednoznačne stabilizuje právny vzťah medzi stranami sporu tak, že po ňom už nebude existovať žiadna neistota o obsahu vzájomných práv a povinností subjektov právneho vzťahu. V tomto prípade však tomu tak jednoznačne nie je. Nie je možné predstierať, že zo zmluvy o úvere by bolo možné vyňať určitú kľúčovú náležitosť akou je nepochybne dohoda o úrokoch a tváriť sa, že to nemá vonkoncom žiadny dopad na ostatné zložky právneho vzťahu. Ak by aj súd určil bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, otvorenými a nevyriešenými by zostali napr. také podstatné otázky ako je výška splátky, doba trvania úveru a pod., to znamená jedna zložka úverového vzťahu by sa vyriešila, ale vznikli by zásadné problémy dopadajúce na ďalšie náležitosti tohto vzťahu. V tomto smere žaloba aj samotný žalobný návrh neponúka vonkoncom žiadne riešenie ako by podľa názoru žalobkyne mal fungovať vzájomný vzťah so žalovaným po prípadnom kladnom rozhodnutí súdu. Tak isto vo vyjadrení k žalobe žalovaná poukázala na inú líniu rozhodovacej praxe slovenských súdov, podľa ktorej určovací rozsudok nie je na mieste tam, kde je možné žalovať priamo na splnenie povinnosti. Zo žaloby nie je možné zistiť ani len to, či záujem žalobkyne smeruje k úrokom a poplatkom, ktoré už boli zaplatené alebo k tým, ktoré by mali byť zaplatené až v budúcnosti. Nič však žalobkyni nebráni, aby sa napr. žalobou o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia domáhala vrátenia plnení, ktoré podľa jej názoru boli zaplatené bez právneho dôvodu alebo aby sa v prípadnom spore iniciovanou bankou domáhala ochrany práve na základe tých dôvodov, ktoré uviedla k žalobe a obzvlášť osobitne treba akcentovať skutočnosť, že zo žaloby nevyplýva ani len toľko, či žalobkyňa už splatila aspoň istinu poskytnutého úveru a teda nie je zrejmé, či by po splatení tejto istiny vôbec banka pristúpila k uplatňovaniu akýchkoľvek nárokov, ktoré sú podľa názoru žalobkyne neoprávnené. Už len táto samotná okolnosť robí spor výlučne hypotetickým a podanú žalobu prinajmenej predčasnou, čo vylučuje, aby mohla obstáť v mantineloch ust. § 137 písm. c) a d) CSP. Žalovaná taktiež poukazuje na rozsudok EÚ Súdneho dvora EÚ C-42/15 t.z. Home Credit Slovakia proti H., najmä jeho záverečný výrok, ktorý je pravidelne ignorovaný v prípade takýchto

spotrebiteľských žalôb. Súdny dvor sa úplne zreteľne vyjadril, že síce na jednej strane vnútroštátna úprava bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru neodporuje komunitárnej smernici, zároveň však túto sankciu je potrebné aplikovať v súlade s požiadavkou proporcionality a čo je podstatné len vtedy, ak údajný nedostatok zmluvy mohol mať negatívny dopad na možnosť spotrebiteľa poznať rozsah svojho záväzku v čase uzavretia zmluvy. Je neprijateľné, aby sa uplatňoval nejaký šablónovitý prístup tak, ako sa ho domáha žalobkyňa bez zreteľa na konkrétne okolnosti individuálneho prípadu. Žalobkyňa zlyhala v splnení povinnosti tvrdenia a túto povinnosť nemôže splniť nikto iný a neuviedla žiadne skutkové tvrdenie z ktorého by vyplývalo, čím mala byť údajne dotknutá jej možnosť posúdiť rozsah svojho záväzku v čase keď uzatvárala príslušnú zmluvu. Popieracia povinnosť žalovaného môže byť reakciou len na riadne a úplné skutkové tvrdenia prednesené žalobkyňou a v žalobe žiadne takéto skutkové tvrdenie obsiahnuté nie je. Podľa ust. § 132 ods. 2 CSP popísanie rozhodujúcich skutočností nie je možné nahradiť odkazom na pripojené dôkazné prostriedky. K žalobe bola pripojená listina o nejakom výpočte parametrov úveru, u ktorej nebolo identifikované webové sídlo, z ktorého boli tieto údaje čerpané. Z hľadiska povinnosti tvrdenia však bolo úlohou žalobkyne, aby priamo v žalobe uviedla presné dôvody, pre ktoré by výpočet ročnej % miery nákladov nemal obstať. Zákonná úprava predsa nepripúšťa žiadne pochybnosti. Prílohou zákona o spotrebiteľských úveroch je presný matematický vzorec, ktorý slúži na výpočet RPMN. V žalobe nie je obsiahnuté akékoľvek tvrdenie o tom, že by do tohto vzorca dosadené nejaké údaje a výsledok, ktorý je obsiahnutý v zmluve preto matematicky nesedí. Toto je dôvod, pre ktorý nemohla žalovaná kvalifikovane poprieť príslušné tvrdenie žalobkyne, pretože v žalobe jednoducho žiadne tvrdenie, žiadna špecifikácia výpočtu obsiahnutá nie je. Rovnako tak z internetového výpočtu vôbec nemožno zistiť na základe akého vzorca boli počítané príslušné údaje. Preto vo vzťahu k tomuto argumentu namieta, že žalobkyňa neunesla ani len bremeno tvrdenia čo by malo rezultovať do straty sporu z príslušného dôvodu. Pokiaľ ide o celkovú čiastku nákladov, ktorá je spochybňovaná, tak ak by aj nebolo iných dôvodov pre spochybnenie žalobnej argumentácie v súlade so záverom, ktorý vyslovil Súdny dvor EÚ už v zmiernenom rozsudku C42/2015, by toto tvrdenie nemohlo obstať v teste proporcionality, pretože rozdiel z toho výpočtu, ktorý predniesla žalobkyňa je tak bagateľný, že nie je spôsobilý zásadným spôsobom ovplyvniť rozhodovanie spotrebiteľa o uzavretí zmluvy najmä vzhľadom na celkovú výšku a poskytnutého úveru a rovnako je neproporcionálny aj vo vzťahu k sankcii, ktorá by mala byť aplikovaná voči banke. Na jednej strane rozdiel 2,5 eur a na druhej strane strata nároku na poplatky a úroky. Každopádne však tvrdenie žalobkyne o nesprávnosti príslušného údajja je nesprávne. Vychádza z nesprávneho predpokladu. Celková čiastka spojená s úverom tak ako je uvedená v zmluve predstavuje presne tú sumu, ktorú by žalobkyňa musela zaplatiť. Žalovaný by od nej nevyžadoval ani jeden cent na viac. Ak aj by pripustili žalobnú argumentáciu, tak údajne nesprávna by mala byť nie celková čiastka, ale výška splátky, pretože tam je ten dôvod, pre ktorý jednoduchý matematický výpočet nesedí. Ten dôvod je veľmi jednoduchý, je v bankovej praxi kdekoľvek na svete prítomný a logický. A tým dôvodom je mierne odlišná výška poslednej splátky úveru. Ak totiž žalobkyňa požiadala o úver s určitými parametrami, najmä čo do výšky úveru, výšky splátky, tak jednoducho nie je možné matematicky vypočítať všetky splátky úveru tak, aby vyšlo úplne rovnaké číslo v mantineloch menovej regulácii. Preto štandardne sa tento drobný rozdiel, ako potvrdzuje žalobkyňa, vyporadúva na ťarchu poslednej splátky, ktorá je odlišná. Nie je to isto tak, že by si žalobkyňa o tejto skutočnosti nemala vytvoriť vedomosť, pretože je na ňu výslovne upozornená v bode 5.17 produktových podmienok príslušnej zmluvy o úvere, podľa ktorého posledná splátka je vo výške zostatku pohľadávky banky. Žalovaná si nie je pritom vedomá, že by žalobkyňa poprela existenciu týchto produktových podmienok.

6. Na pojednávaní súd vykonal len dokazovanie listinami, ktoré žalobkyňa pripojila k žalobe a produktovými obchodnými podmienkami pre hypotekárne a splátkové úvery žalobcu účinnými od 01.01.2015, ktoré na pojednávaní predložil zástupca žalovanej, keď iné dôkazy navrhnuté neboli a súd pre rozhodnutie o veci nepovažoval za nevyhnutné vykonať iné dôkazy, ktoré žalobkyňa ako spotrebiteľka nenavrhol (§ 295 CSP). Skutočnosť, že žalobkyňa má v spore postavenie spotrebiteľky je daná tým, že ide o spor zo zmluvy, ktorá má jednoznačne spotrebiteľský charakter, pretože zmluva o splátkovom úvere č. 5077652376 uzavretá medzi stranami sporu dňa 22.09.2015 je zmluvou o spotrebiteľskom úvere (ako vyplýva z textu zmluvy i z listiny na č.l. 8 spisu - štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere).

7. Na základe takto vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav veci.

8. Dňa 22.09.2015 strany sporu uzavreli zmluvu o splátkovom úvere č. 5077652376 vo výške 12.500,- eur s tým, že ide o spotrebný úver na čokoľvek, pričom v čl. II zmluvy je uvedené, že úver bude použitý

na vyplatenie záväzku v banke č. XXXXXXXXXXX/XXXX so zostatkom 9.296,98 eur, ďalej záväzku v inej banke so zostatkom 1.500,- eur a splátkového úveru L. so zostatkom 600,- eur s tým, že prípadný zostatok úveru banka poukáže v prospech účtu XXXXXXXXXXX/XXXX. V zmluve, a to v čl. I označenom ako "Základné podmienky" je uvedená typ a výška úrokovej sadzby: fixná do splatnosti, 12,90% p.a. v deň uzatvorenia zmluvy s tým, že banka poskytuje zľavu z úrokovej sadzby vo výške a za podmienok uvedených vo zverejnení a výsledná výška úrokovej sadzby po zohľadnení zľavy je 10,90% v deň uzatvorenia zmluvy. Poskytnutie úveru bolo dojednané jednorazovo, splácanie rovnomerné, v mesačných splátkach á 191,08 eur 15. deň v kalendárnom mesiaci, so splatnosťou prvej splátky dňa 15.11.2015 a konečnou splatnosťou 15.10.2024, s počtom splátok 108. V zmluve je ďalej uvedená RPMN vo výške 12,64%, predpoklady použité na jej výpočet a priemerná hodnota RPMN 10,07%. Ďalej je v zmluve uvedená celková čiastka spojená s úverom 20.634,33 eur, odplata podľa Občianskeho zákonníka 11,53% p.a. a poplatok za poistenie k úveru 6,46 eur mesačne, splatný v termíne a periodicite splátky. Taktiež je v zmluve uvedené, že úroky a poplatky sú splatné mesačne, ku dňu splatnosti splátky v kalendárnom mesiaci a dlžník platí banke poplatky uvedené v zmluve a podľa Sadzobníka, pričom tieto sú platené v splátke úveru, ak nie je dohodnuté inak. Súčasne je v zmluve uvedené, že všetky údaje uvedené v základných podmienkach zmluvy sú platné ku dňu uzatvorenia zmluvy a ich zmeny sa riadia zmluvou, POP a VOP. Napokon je tiež v zmluve uvedené, že sa uzaviera na dobu určitú, a to až do úplného vysporiadania všetkých vzťahov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s úverom a súčasťou zmluvy.

9. Súd vykonal dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu veci, potom čo sa ako prvou zaoberal otázkou prípustnosti žaloby a otázkou, či v danom type sporu je na mieste zaoberať sa tiež otázkou naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení.

10. Žalobkyňou podaná žaloba je žalobou o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorý jej bol poskytnutý na základe zmluvy uzavretej so žalovanou dňa 22.09.2015. Ako uvádzala aj žalovaná, možnosť podať výslovne takýto typ žaloby zakotvila novela zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a to v podobe zákona č. 279/2017 Z.z., ktorý s účinnosťou od 01.01.2018 zaviedol nový odsek 7 do ustanovenia § 11 v nasledovnom znení „Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.“ S tým, že uvedené ustanovenie obsahuje odkaz 18ba), čo je (ako vyplýva z poznámky pod čiarou pod týmto ustanovením) § 137 ods. c) a d) Civilného sporového poriadku.

11. Súd sa stotožňuje s argumentáciou žalovanej, že zákon č. 129/2010 Z.z. je predpis hmotnoprávnej povahy, vo vzťahu ku ktorému je na mieste postupovať v súlade s princípom zákazu retroaktivity, avšak ust. § 11 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z.z. účinné od 01.01.2018 je procesnou normou, ktorá je aplikovateľná okamžite, obdobne ako tomu bolo v prípade ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., ktorý sa taktiež nachádzal v hmotnoprávnej norme. Nie je potom rozhodné, kedy vznikol právny vzťah, na základe ktorého bol poskytnutý úver, ale je rozhodujúce, kedy súd rozhoduje o žalobe na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. V danom prípade bola žaloba podaná a súd o nej rozhoduje v čase, keď právny poriadok SR podanie takejto žaloby výslovne pripúšťa, resp. ju predpokladá. Z tohto dôvodu sa nemožno stotožniť s právnym názorom o neprípustnosti takejto žaloby. Keby mala byť správna argumentácia žalovanej, tak by to znamenalo, že určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ako aj neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere by sa mohli domáhať len spotrebiteľia, ktorí uzavreli takúto zmluvu s dodávateľom v čase od 01.01.2018 (do budúcnosti) a spotrebiteľia, ktorí uzavreli takúto zmluvu v čase do 31.12.2017 by takéto právo nemali. Aj z tohto možno usúdiť, že ide o normu procesnej povahy, aplikovateľnej okamžite, pretože v prípade opačného názoru by spotrebiteľia, občania nemali zachovaný rovnaký prístup k súdu, resp. ich postavenie pred zákonom by nebolo rovné, čo by bolo v rozpore s čl. 12 ods. 1 Ústavy SR.

12. Súčasne tým, že ust. § 11 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z.z. odkazuje na ust. § 137 písm. c) a d) CSP je vyriešená aj otázka, či pri tomto type žaloby je na mieste skúmať naliehavý právny záujem na požadovanom určení.

13. Podľa § 137 písm. c) a d) CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné

preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu (písm. c/) alebo o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu (písm. d/).

14. Podľa názoru súdu odkaz na § 137 písm. d) CSP sa vzťahuje k žalobe na určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (zmluva patrí medzi právne skutočnosti) a odkaz na § 137 písm. c) CSP sa vzťahuje k žalobe na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

15. Je pravdou čo tvrdí žalovaná, a to, že pri určení, či tu právo je alebo nie je, treba, aby žalobca preukázal, že na požadovanom určení je naliehavý právny záujem. Ako však uvádza ust. § 137 písm. c) CSP naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu. Podľa názoru súdu v danom spore ide práve o takýto prípad, kedy prípustnosť žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ako aj naliehavý právny záujem na tomto určení vyplýva z právneho predpisu, a to z ust. § 11 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z.z. Súd pri prijatí tohto právneho záveru vychádzal aj z právneho názoru uvedeného na str. 503 tzv. Veľkého komentára k CSP autorov Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol., vydavateľstvo C.H.BECK, 2016, podľa ktorého žalobca nemá povinnosť preukazovať naliehavý právny záujem na určení (ne)existencie práva, ak právny záujem vyplýva z osobitného predpisu. V takomto prípade žalobca nemá ani povinnosť uviesť v žalobe tvrdenia, že naliehavý právny záujem je daný. Právny záujem na určení práva vyplýva z právneho predpisu, ak právny predpis určitú osobu oprávňuje alebo jej ukladá podať bližšie špecifikovanú určovaciu žalobu. Oprávnenie podať takúto určovaciu žalobu zakladá nevyvratiteľnú domnienku, že právny záujem žalobcu je daný.

16. Nakoľko súd dospel k záveru, že žaloba je prípustná aj vo vzťahu k úveru, ktorý bol poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej pred 01.01.2018 a naliehavý právny záujem na požadovanom určení je daný, súd sa ďalej zaoberal tým, či sú dané dôvody bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

17. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

18. Ako vyplýva z obsahu žaloby, podľa žalobkyne je v zmluve nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov (ktorá nekorešponduje s údajmi platnými v čase uzatvorenia zmluvy - náležitosť zmluvy uvedená v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.), ďalej v zmluve nie je správne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (pričom nie je vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy- náležitosť zmluvy uvedená v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z), v zmluve je uvedená vyššia suma mesačnej splátky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, než je suma vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy a taktiež zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (náležitosť zmluvy uvedená v § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z) a napokon zmluva neobsahuje súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny (náležitosť zmluvy uvedená v § 9 ods. 2 písm. n) zákona č. 129/2010 Z.z).

19. Pokiaľ ide o to, že zmluva neobsahuje súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, t.j., že neobsahuje náležitosť zmluvy uvedenú v § 9 ods. 2 písm. n) zákona č. 129/2010 Z.z. tak k tomu súd uvádza, že neuvedenie tohto prehľadu v zmluve nemá podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Preto z tohto dôvodu žalobkyňa poskytnutý úver nemôže byť bezúročný a bez poplatkov.

20. Pokiaľ ide o to, že zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, t.j. náležitosť zmluvy uvedenú v § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, tak k tomu súd uvádza, že v zmluve síce nie je uvedené, v akom rozsahu tvorí

mesačnú splátku úveru istina a v akom úrok, resp. poplatky, avšak podľa aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR (uznesenia sp. zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo 56/2018 zo dňa 17.04.2018 a sp. zn. 4 Cdo 211/2017 zo dňa 23.04.2017), predmetné ustanovenie je potrebné, vychádzajúc z účelu Smernice EP a Rady č. 2008/48/ES z 23.04.2008 a právnych záverov vyjadrených v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti H. interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Preto z tohto dôvodu žalobkyni poskytnutý úver nemôže byť bezúročný a bez poplatkov.

21. Pokiaľ ide o to, že v zmluve je nesprávne uvedená splátka úveru, ročná percentuálna miera nákladov a tiež celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ktoré nie sú vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, t.j., že sú nesprávne uvedené náležitosti uvedená v § 9 ods. 2 písm. k) aj l) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, tak súd súhlasí so žalobkyňou, že počtu (108) a výške mesačných splátok úveru (191,08 eur), ktoré sú uvedené v základných podmienkach úverovej zmluvy, t.j. v jej čl. I. zodpovedá celková čiastka spojená s úverom v sume 20.636,64 eur a RPMN 12,88%, pričom v zmluve je uvedená celková čiastka spojená s úverom v sume 20.634,33 eur (t.j. o 2,31 eur menej) a RPMN 12,64% (t.j. o 0,24% menej). Na druhej strane však zmluvné dojednania netvorí len základné podmienky zmluvy, resp. len obsah zmluvy, ale aj jej súčasť, ktorými podľa čl. III sú aj Všeobecné obchodné podmienky žalovanej s účinnosťou od 01.01.2015, ako aj produktové obchodné podmienky žalovanej pre hypotekárne a splátkové úvery účinné od 01.01.2015, sadzobník a podmienky určené zverejnením, za ktorých sa bankový produkt poskytuje.

22. Ako uviedol Súdny dvor EÚ (tretia komora) v rozsudku C-42/2015 vo veci Home Credit Slovakia, a.s., proti H., článok 10 ods. 1 a 2 smernice 2008/48 v spojení s čl. 3 písm. m) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Trvalý nosič znamená akýkoľvek nástroj, ktorý umožňuje spotrebiteľovi uložiť informácie, ktoré sú mu osobne určené, a to spôsobom, ktorý k nim umožňuje prístup pre budúce využitie počas obdobia zodpovedajúceho účelu týchto informácií a ktorý umožňuje nezmenenú reprodukciu uložených informácií. Zo samotného článku 10 ods. 1 smernice 2008/48 vyplýva, že pojem „písomne“ sa vzťahuje na prostriedok, na ktorom je vyhotovená zmluva, pričom podpis takéhoto nosiča sa nevyžaduje. Zmluva o úvere v zmysle článku 3 písm. c) smernice 2008/48 vyhotovená v súlade s článkom 10 ods. 1 tejto smernice písomne alebo na inom trvalom nosiči musí zrozumiteľne a presne uvádzať náležitosti upravené v článku 10 ods. 2 smernice.

23. V danom prípade zmluvu o úvere tvoria aj dokumenty, ktoré sú jej súčasťou podľa jej čl. III, t.j. Všeobecné obchodné podmienky žalovanej s účinnosťou od 01.01.2015, ako aj produktové obchodné podmienky žalovanej pre hypotekárne a splátkové úvery účinné od 01.01.2015, sadzobník a podmienky určené zverejnením, za ktorých sa bankový produkt poskytuje. V článku III. sa zároveň uvádza, že súčasť zmluvy sú prístupné na obchodnom mieste a na www.slsp.sk <<http://www.slsp.sk>> a tiež, že banka odovzdáva súčasť zmluvy elektronicky prostredníctvom elektronickej služby internetbanking alebo na elektronickú adresu dlžníka evidovanú bankou a banka na požiadanie poskytuje dlžníkovi súčasť zmluvy v listinnej podobe.

24. Vzhľadom na to, že úverová zmluva bola vyhotovená písomne a jej súčasť, ak aj prípadne neboli poskytnuté žalobkyni v listinnej podobe, boli jej poskytnuté v podobe elektronickej, ktorá podoba umožňuje prístup pre budúce využitie počas obdobia zodpovedajúceho účelu týchto informácií a ktorá umožňuje nezmenenú reprodukciu uložených informácií.

25. V nadväznosti na to súd skúmal, či zmluva, vrátane jej súčastí zrozumiteľne a presne uvádza náležitosti upravené v čl. 10 ods. 2 smernice a osobitne náležitosť v podobe uvedenia výšku, počtu a frekvenciu splátok spotrebiteľa.

26. Súd pritom zistil, že v základných podmienkach zmluvy o úvere je uvedené splácanie úveru v 108 splátkach, pričom v súčasť zmluvy - produktových obchodných podmienkach žalovanej pre hypotekárne a splátkové úvery účinných od 01.01.2015 je v čl. 5, bod 5.17 uvedené, že „posledná splátka je vo výške zostatku pohľadávky banky“.

27. Ak je potom v základných podmienkach úverovej zmluvy uvedené, že výška splátky je 191,08 eur, tak tento údaj sa vzťahuje na všetky splátky, okrem poslednej, t.j. 108 splátky, ktorá je vo výške zostatku pohľadávky banky.

28. Vzhľadom na skutočnosť, že v základných podmienkach zmluvy je uvedená celková čiastka spojená s úverom v celkovej sume 20.634,33 eur, tak 107 splátkam po 191,08 eur zodpovedá suma 20.445,56 eur a výška poslednej (108.) splátky je vo výške rozdielu medzi sumou 20.634,33 eur a 20.445,56 eur, t.j. 108.splátka je v sume 188,77 eur.

29. Nemožno potom uzavrieť, ako tvrdí žalobkyňa, že celková čiastka spojená s úverom a tým aj RPMN, ktorá je priamo úmernou veličinou k tejto čiastke, je uvedená nesprávne.

30. Každopádne z údajov uvedených v zmluve a jej súčastiach mala žalobkyňa možnosť posúdiť rozsah svojho záväzku, a to, že má zaplatiť celkovo sumu 20.634,33 eur, vo vzťahu ku ktorej bola v zmluve správne uvedená RPMN vo výške 12,88%. Disproporcía v údajoch namietaných žalobkyňou má základ v jej výpočte týkajúcom sa počtu splátok (108) a výšky splátky uvedenej v základných podmienkach zmluvy (191,08 eur). Ako už ale bolo uvedené, výška poslednej splátky je upravená v súčasti zmluvy - produktových obchodných podmienkach žalovanej pre hypotekárne a splátkové úvery účinných od 01.01.2015. Výšku tejto splátky, čo do splátky istiny, úroku a poplatku za poistenie úveru, pritom možno určiť jednoduchým a pre spotrebiteľa dostupným spôsobom, pretože ju možno určiť podľa celovej čiastky spojenej s úverom. Táto v zmluve uvedená bola a výška RPMN bola uvedená v súlade so sumou tejto celkovej čiastky.

31. Z uvedených dôvodov súd nedospel k záveru, že bola nesprávne uvedená celková čiastka spojená s úverom a tiež RPMN, a preto súd nedospel k záveru, že úver je z tohto dôvodu bezúročný a bez poplatkov.

32. Nakoľko dôvody bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru uvádzané žalobkyňou sa vzťahovali k skutkovej podstate uvedenej v ust. § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy a súd naplnenie týchto podstát nezistil, resp. nezistil iné dôvody neuvádzané žalobkyňou umožňujúce prijať záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

33. Vzhľadom na takýto výsledok sporu bola v konaní plne úspešná žalovaná, ktorej súd za použitia ust. § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalobkyni právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

34. O konkrétnej výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 127 ods. 1 a 2 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, jeho podpísania a uvedenia spisovej značky tohto konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).